

За байраком байрак.

А там степ та могила.

Із могили козак

Встає сивий, похилий.

Встає сам уночі,

Іде в степ, а йдучи

Співа, сумно співає:

"Наносили землі

Та й додому пішли,

І ніхто не згадає.

Нас тут триста, як скло,

Товариства лягло!

І земля не приймає.

Як запродав гетьман

У ярмо християн,

Нас послав поганяти

По своїй по землі

Свою кров розлили

І зарізали брата.

Крові брата впились

І отут полягли

У могилі заклятій".

Та й замовк, зажурився

І на спис похилився,

Став на самій могилі.

На Дніпро позирав,

Тяжко плакав, ридав,

Сині хвилі голосили.

З-за Дніпра із села

Руна гаєм гула,

Треті півні співали.

Провалився козак,

Стрепенувся байрак,

А могила застогнала.

[В казематі 1847]